

Mevsimsiz Bir Özür

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Mart 2020

“Sıkıldım, günlerin de çocukluğu olduğunu bilmiyorlar
Kendilerine benzettikleri günleri de: İş başka
Oyun başka, Salı başka Pazar başka, başka
Bir gün sandılar hayatı da ölümden, aşka da
Gün bulamadılar yaşamaya da, umarım
Ölümü bulamadıkları gün bunu anlarlar.”
(Haydar Ergülen)

İştahını kovalayan mevsimin
Yalpalayan adımları kadar belirsizdi şafak:
Afaki hüznünde saklı tanısı ömrün
Güne b/ölünen her öyküde saklıydı kalan her yarım.
Azat edilen mevsimdi
Mevsimsiz bir özürdü de
Aşka biat o salıncak
Kımıltılarından yoksun günlük ayaz
Sözcükler kadar mı soğuktu da
Kardığı maziden gözünü sakındığını
Aşka itibar etmeyen hüznün dalgasında
Kırağı çalan özlem kadar sıradan bir nifak
Sokulası arasına aşkla özrün
Kördüğüm olsa bile
Ölüm müydü tek çözüm?

Latife yapan sancağın uzandığı bir yol:
Akasya ağaçlarından ibaret sure tadında bir seyyah
Düşleri noksan gerçeği arayan bir başına
Kardığı kadar mevsimdi de içinde saklı
Kandığı kadar mavi miydi yoksa gökyüzü
Oysaki aşka merhem olandı yüreğin niyazı.

Katıksız her yemin azat etti gölgeyi
Sabrı eksik renkler bile çok gördü rahmeti
Önce Yaratan sığınağı yüreğin
Edilen kelimelerle ısrarla selamladığı dostluğu ve sevgiyi.

Kızılca kıyamet alametifarikası ömrün
Sarıncın dolup boşaldığı sıradan öznesi ufkun
Kayıtsızlığına şerh düşüp evrenin
Kozasından çıkmayan derinlerde şairin küredığı.

Günden taşan boyunu aşan her rengi
Cilaladı melekler beyaza bandıkları
Rahmeti sunuverdiler bir avazda
Barınağı sefası;
Sancağı ise saklı tuttuğu inancı:
Özrün dibine vurdu matem
Közün ilahı bir ateş
Derinlere vardı serkeş mevsim
Ve geride kalan o hoş seda.

Mevsim, mevsim olalı bilemedi bilede de
Her geceyi ve saf tuttuğu siyahı
Aşka biat bir salıncak
Debelenirken şair, hüznü aşikâr bir sitem
Sarmalında göğün
Sakıncalı olsa da içinde sakladığı gizi
El verdi söz verdi
Sancısına da izin verdi evren
Doğuma çeyrek kala ölüverdi şair ve saklı tuttuğu gizem.